

Era conștientă de prezența lor în cameră încă dinainte de a se trezi.

O tresărire de rău augur se înfiripase în pleoapele Tanyei, un semn sigur că o pășteau necazuri. Această tresărire neîncetată a fost ceea ce a trezit-o. Ochii i se deschiseră greoi. La fel ca în copilărie, revenise la obiceiul de a dormi cu pătura peste cap. Nu era prea confortabil, dar cu toate acestea nu era dispusă să-și schimbe poziția. Dacă ar fi făcut-o, le-ar fi dat de înțeles că de fapt era trează.

Sub așternuturile sufocante, Tanya își dorea să dea cearșafurile la o parte și să se lase scăldată în adierea de vară care pătrundea pe fereastră. Încerca să-și spună că visase; poate că ei nici nu erau acolo. Totuși, zacea nemîșcată. Pentru că în adâncul ei, știa că ei *erau* acolo, la fel de sigur cum știa și că ea era singura care îi putea vedea.

Pleoapele îi zvâncină din nou. Putea să-i simtă prin așternuturi, putea să simtă aerul din cameră încărcat cu o energie ciudată. Putea chiar să miroasă umedeala pământie a frunzelor, a ciupercilor și a fragilor copți. Era miroslul *lor*.

O voce joasă străpunse întunericul:

– Doarme. Să o trezesc?

Tanya înțepeni în sanctuarul ei de sub cearșafuri. Încă avea vânătăile de data trecută. O pișcaseră până se învinețise. Un ghiont precis în coaste o făcu să-și piardă răsuflarea.

– Nu doarme. A doua voce era rece, controlată. Se preface. Nu contează. Îmi plac mult aceste mici... *jocuri*.

Atunci ultimele urme de somnolență o părăsiră. Nu aveai cum să confunzi substratul de amenințare din acele cuvinte. Tanya se pregăti să dea așternuturile la o parte, dar dintr-o dată acestea deveniseră grele, într-un mod ciudat, apăsând puternic asupra ei... și încet-încet devineau și mai grele.

— Ce se întâmplă... ce faceți?

Apucă cearșafurile cu măinile, încercând frenetic să le înlăture. Păreau să se înfășoare în jurul ei ca un cocon. Preț de o clipă înfricoșătoare, se chinui să respire înainte de a reuși să-și elibereze capul și să tragă în piept o gură uriașă de aer rece nocturn. În timp ce-și revineea, trecură câteva secunde până să observe că lustra de sticlă în formă de stea, care acoperea becul din dormitor, era direct în fața ei.

Brusc, Tanya își dădu seama de ce așternuturile erau atât de grele. Pluteau în aer, la peste un metru deasupra patului – susținând întreaga greutate a acestora.

— Dați-mă jos!

Încet, însă nu din voință proprie, începu să se rotească într-o parte prin aer. Așternuturile alunecară imediat și căzură pe covor, lăsând-o pe Tanya să planeze în pijamale și cu fața în jos deasupra patului ei. Lipsită de protecția așternuturilor, se simțea oribil de vulnerabilă. Își dădu la o parte părul de pe față și examină atent încăperea. Singura făptură pe care o vedea prin întuneric era o pisică; o persoană gri, caraghios de pufoasă, încolăcită pe pervaz. Aceasta se ridică, aruncându-i o privire trufașă înainte de a-i întoarce spatele și a se așeza din nou.

— Unde sunteți? spuse ea, vocea tremurându-i. Arătați-vă!

Un râs neplăcut se auzi de undeva de lângă pat. Tanya simți cum este împinsă și, până să-și dea seama ce se întâmplă, făcu o tumbă prin aer, urmată de încă una... și încă una.

— Opriți-vă odată!

Își auzi disperarea din voce și nu îi plăcu deloc.

Tumbele încetară și, într-un final, ateriză în picioare – pe tavan cu fața în jos. Perdelele se umflau ciudat în adierea brizei. Își întoarse privirea, încercând să se liniștească. Era ca și cum gravitația

se modificase doar pentru ea. Sâangele nu i se aduna în cap, pijamalele nu cădeau peste ea, iar părul îi atârna normal pe spate.

Se așeză înfrântă pe tavan. Acesta era motivul pentru care ei veneau în toiul nopții. Își dăduse seama cu mult timp în urmă. În timpul nopții era complet la mila lor, pe când ziua, dacă se întâmpla să fie prinsă într-o situație ciudată, avea o sansă mult mai bună să îl considere un joc sau un fel de truc. Doar unul dintre multele „jocuri“ și „trucuri“ de-a lungul anilor.

Nu putea să își amintească exact când îi văzuse prima oară. Întotdeauna fuseseră acolo. Crescuse vorbind de una singură în timp ce părinții o priveau, amuzați la început, iar mai apoi îngrijorați.

Pe măsură ce anii trecuseră, învățase să mintă convingător. Discuțiile despre zâne nu dau bine în fața adulților, odată ce treci de o anumită vîrstă. Nu mai primea nici una dintre acele priviri aprobatore și zâmbete afectuoase ca în primii ani ai copilăriei. Tanya nu punea asta la suflet. Oamenii nu credeau în nimic din ceea ce nu puteau vedea.

Incidentele deveniseră mai răzbunătoare în ultima vreme. Una era să-i taie câteva șubițe încâlcite, după o întâlnire cu o perie fermecată, sau să-și găsească răspunsurile de la tema pentru acasă modificate peste noapte. Dar asta era cu totul altceva. De luni bune, Tanya nutrise o teamă săcâitoare că până la urmă avea să se întâpte ceva rău, ceva din care nu va putea să scape cu o explicație. Cea mai mare frică a ei era să nu ajungă pe canapeaua unui psihiatru din cauza comportamentului din ce în ce mai ciudat.

Zburatul prin aer nu era un semn bun. Dacă mama ei s-ar fi trezit și ar fi găsit-o umblând pe tavan, nu ar fi chemat un doctor, ci un preot.

Era într-o încurcătură dintre cele mai rele.

Tanya simți o adiere de aer rece pe față, urmată de atingerea ușoară a unor aripi împănat pe obraz. O uriașă pasăre neagră apără brusc lângă umărul ei, ochii săi scânteietori clipind o dată înainte de a se preschimba la fel de repede cum o umbră ar dispărea în soare. Un păr negru mătăsos și două urechi ascuțite cu vârfurile rozalii înlocuieră crudul cioc curbat, pe măsură ce o femeie

nu cu mult mai mare decât pasărea de dinainte îi luă locul. Purta o rochie din pene negre, iar aceasta era într-un contrast puternic cu pielea ei sideie.

— Corb, șopti Tanya. Privi cum o pană căzu din rochia zânei și pluti ușor pe covor. De ce ești aici?

Corb nu răspunse. Se aşeză la capătul patului, lângă două siluete, una durdulie și cu nasul roșu, cealaltă cu pielea închisă la culoare, subțire ca o sârmă și cu o privire jucăușă. Amândouă se uitau la ea cu atenție. Cea mai mică dintre cele două vorbi prima:

— Ai scris din nou despre noi.

Tanya simți că-i iau foc obrajii.

— Nu, Gredin... nu am făcut-o.

Ochii galbeni ai lui Gredin scânteară, șocant de luminoși în comparație cu fața lui maronie ca o nucă.

— Dar asta ai spus și data trecută. Și cealaltă dată.

Afără, un obiect dreptunghiular de culoare închisă plutea spre fereastra deschisă, ca și cum ar fi fost purtat de vânt. Trecu grațios printre perdele pentru a ajunge în cameră și a se opri sub privirea încântată a Tanyei. Era un jurnal, relativ nou și în condiție bună – dar acoperit cu pământ. Îl îngropase sub mărul din grădină în acea după-amiază. Cât de nechibzuită fusese.

— Al tău, bănuiesc? spuse Gredin.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

Omulețul durdului de lângă Gredin pufni pe nas.

— Ei... haide acum, spuse el. Nu ai vrea să stai acolo toată noaptea, nu-i așa? Se întinse și își mângâie pana de păun de la pălărie, apoi își răsuci mustața ca de șoarece în jurul degetului arătător. Pana tremură la atingerea lui, plină de farmec. O scoase de la pălărie și îi dădu un mic bobârnac.

Jurnalul se deschise, eliberând un bulgăre de pământ ce căzu pe podea și se împrăștie peste un papuc de casă al Tanyei. Un strănut înăbușit se auzi din papuc și apoi o a patra și ultimă zână apără dinăuntru lui, urâtă și asemănătoare unui porc. Creatura dădu, cu ceva dificultate, din aripile ei jerpelite și ateriză într-o grămadă dezordonată pe pat. După ce își recăpăta echilibrul, începu să se

scarpine viguros, împroșcând așternuturile cu smocuri de blană năpârlită și purici, apoi scoase un căscat enorm, frecându-și râul cu labele-i mici, maronii.

Odată, când era mai mică și înainte de divorțul părinților ei, Tanya se bosumflase rău de tot după ce fusese certată. După câteva minute, mama ei izbucnise:

— Nu fi un mic Trisporc!

— Ce e un Trisporc? întrebă Tanya, curioasă în ciuda stării ei.

— E o creatură care seamănă cu un porc și care e mereu tristă, îi răspunse mama ei. Și cu față pe care o faci, arăți exact așa.

Acest lucru era ceva ce Tanya își amintea de fiecare dată când vedea zâna maronie, mâncată de purici. Expresia vinovată de pe față acesteia se potrivea atât de bine cu descrierea creaturii inventate de mama ei, încât, în sinea ei, Tanya avea mereu să se gândească la un Trisporc. Cum creația – spre deosebire de alte zâne – nu se gândise la un nume pentru ea însăși, i-a rămas numele ales de Tanya. În afară de purici și de miroș, care te duc cu gândul la un câine ud, Trisporcul nu era foarte agasant. Nu vorbea niciodată – sau cel puțin, în nici una din limbile pe care le-ar fi putut înțelege Tanya –, era mereu flămând și avea obiceiul de a se scărpina în buric. În rest, părea fericit să urmărească ce se întâmplă în jur, cu ochii lui căprui, adânci – singura trăsătură care putea fi descrisă ca fiind frumoasă. Acum se uita atent la ea, cu ochii bulbuați și fără să clipească, scoțând mici sunete fornăite din gât.

Jurnalul se legăna în aer în fața Tanyei. Cu repeziciune, ea își întoarce atenția spre el.

— Citește-l, spuse Gredin.

— Nu pot, zise Tanya. E prea întuneric.

Ochii lui Gredin erau duri ca piatra. Paginile jurnalului începură să fluture nebunește într-o parte și în alta, ca și cum ar încerca să se decidă asupra unei însemnări anume. Până la urmă, se opriră asupra unui pasaj dinainte de sfârșit care fusese scris în grabă. Tanya recunoșcu imediat data – nu era cu mai mult de două săptămâni în urmă. Scrisul abia putea fi descifrat; ochii ei fuseseră încețoșați de lacrimi atât de tare, încât abia putuse să-și vadă

propria mâna. Apoi firele de păr de pe ceafă i se ridică, când își auzi propria voce răsunând domol dintre pagini, nu îndeajuns de tare pentru a trezi pe cineva, dar cu siguranță destul de tare pentru urechile ei. Sună distant, ca și cum călătoria prin timp o slăbise.

– Au venit din nou în seara asta. De ce eu? Îi urăsc. **II URĂSC...**

Chinuitorul pasaj se repeta la nesfârșit și Tanya putea doar să asculte cu groază în timp ce vocea ei se scurgea din jurnal, relatând pagină cu pagină, nervoasă, frustrată și fără speranță.

Zânele o priveau în tot acest timp; Corb calmă, Panaș și Gredin fără expresie, iar Trisporcul lipsit de interes, scărpinându-se în buric de purici.

– Ajunge, spuse Gredin după ceea ce păruse un secol.

Voceea Tanyei se opri imediat, lăsând în urmă doar foșnetul paginilor care se întorceau într-o parte sau alta, răsfoite de o mâna invizibilă. Sub ochii ei, fiecare cuvânt pe care îl scrisese se ștergea și dispărea precum cerneala absorbită de o sugativă.

Jurnalul căzu pe pat, dezintegrându-se în momentul impactului.

– Nu e nimic de câștigat din asta, spuse Corb, făcând un gest către rămășițe. O să-ți provoci doar suferință.

– Nu și dacă cineva îl va citi într-o zi, spuse Tanya cu amărăciune. Și m-ar crede.

– Regulile sunt simple, spuse Panaș. Nu spui nimănuia despre noi. Dacă vei continua să încerci asta, atunci noi vom continua să te pedepsim.

Rămășițele jurnalului tresăltară pe pat, ridicându-se din așternuturi ca nisipul fin, înainte de a zbura, pe fereastra deschisă, afară în noapte.

– S-a dus. Ca și cum nu ar fi existat, spuse Gredin. Într-un loc unde rozmarinul crește pe lângă un râu care curge la deal. Ținutul gnomilor.

– Nu cred în nici un râu care curge la deal, spuse Tanya, încă suferind la gândul că toate trăirile ei cele mai intime fuseseră dezvăluite urechilor tuturor.

– Grobiene creaturi, gnomii, continua Gredin. Imprevizibile. Periculoase, spun unii. Orice ating devine înșelător și pervertit. Și

rozmarinul – de altfel, renomuit ca leac pentru amnezie – crește pângărit. Proprietățile îi sunt inversate.

Luă o pauză pentru ca spusele sale să-și facă efectul. Tanya, observând cu înțelepciune asta, nu intrerupse din nou.

– Ei bine, sunt niște oameni, cunoscuți zânelor sub numele de oamenii îscusiți, care sunt familiarizați cu acele calități ale ierburiilor și plantelor ca rozmarinul. Chiar și rozmarinul pângărit de gnomi e folositor. În anumite cantități, are puterea să extragă o amintire din capul unui muritor pentru totdeauna, precum amintirea unei vechi iubiri. Foarte util în unele circumstanțe. Dar zânele – oricât de mult le-ar deranja să aibă de-a face cu nesuferiții îia – au propriile nevoi legate de această plantă magică. E foarte utilă mai ales atunci când oamenii dau pe neașteptate peste tărâmul zânelor și sunt martorii unor lucruri pe care nu ar trebui să le vadă. De obicei, o doză mică rezolvă situația și omul nu păște nimic, aparent trezindu-se dintr-un vis plăcut – chiar dacă nu-și mai amintește ce s-a întâmplat în vis. Cu toate acestea, au existat cazuri în care a fost administrată o cantitate greșită. Întreaga memorie le-a fost ștearsă, uite așa.

Gredin pocni din degete și Tanya tresări.

– Bineînțeles, asta se întâmplă în mod accidental și rar, dar uneori... doar uneori, a fost folosită ca ultimă modalitate de a-i reduce la tăcere pe aceia care altcumva refuzau să fie reduși la tăcere. O soartă foarte neplăcută, ar spune mulți. Bietul suflet nu-și poate aminti nici măcar propriul nume mai apoi. Neplăcut, dar necesar. Până la urmă... nimeni nu poate vorbi despre ce nu-și poate aminti.

Tanya simți dintr-o dată gustul fricii.

– Nu voi mai scrie despre voi niciodată.

– Bun, spuse Panaș. Pentru că ar fi nechibzuit să mai încerci.

– Spune-mi doar un lucru, zise Tanya cu toată impertinență de care era în stare. Nu pot fi singura. *Știu* că nu sunt singura...

Gredin o reduse la tăcere cu o singură privire.

Căderea ei fu bruscă și neașteptată. Simțind forța gravitației, Tanya apucă instinctiv singurul obiect la îndemână – lustra în formă de stea care acoperea becul. Un pocnet teribil se auzi și

cablul se întinse sub greutatea ei, iar tencuiala din tavan, din jurul armăturii, căzu în bucăți mari cât farfurii, sfârâmându-se și mai tare pe măsură ce se izbea de podea. Apoi Tanya rămase cu lustra în mâini. Becul se sparse în contact cu podeaua și lustra îi scăpă din strânsoare și se lovi de șifonier, făcându-se țăndări.

În timp ce Tanya zăcea gâfăind, auzi palierul scărțâind sub pași neliniștiți. Nu era nevoie să se uite în sus pentru a ști că zânele plecaseră deja, dispăruseră cum făceau mereu, ca frunzele împrăștiate de vânt. Apoi mama ei apăru în cameră, ridicând-o de după umeri, făcând-o astfel să țipe. Tanya îi surprinse exclamația de dezgust, în timp ce înregistra cu privirea tot dezastrul.

– Mamă... murmură ea. A... a fost un coșmar... îmi pare rău...

Chiar și la lumina lunii, Tanya putea observa expresia resemnată de pe chipul mamei ei. Îi dădu drumul brațului Tanyei și se scufundă ușor în pat, cu pumnii strânși în dreptul ochilor.

– Mamă? șopti Tanya.

Întinse mâna și atinse brațul mamei sale.

– Sunt obosită, spuse mama ei încet. Sunt epuizată. Nu știu ce să mai fac. Nu pot face față acestei... acestei nevoi desperate de *atenție* din partea ta. Nu-ți mai pot face față.

– Nu spune asta. Voi fi mai cuminte, promit că încerc.

Mama îi oferi un zâmbet crispăt.

– Asta spui mereu. Și vreau să te cred... să te ajut, dar nu pot. Atâtă timp cât nu vrei să vorbești cu mine – sau cu un doctor...

– N-am nevoie de un doctor. Iar tu nu ai înțelege!

– Nu. Ai dreptate, scumpo, nu înțeleg. Singurul lucru pe care il înțeleg e că sunt la capătul răbdării. Făcu o pauză pentru a se uita la dezordinea din jur. Ei bine, va trebui să strângi tot dimineață. Să fie lună. Și stricăciunea o plătești din banii tăi de buzunar, oricât de mult va dura asta. Nu vreau să mai am de-a face cu aşa ceva. Sunt sătulă.

Tanya se uită îndelung la podea. Un ciob de sticlă scânteia înfipt în piciorul gol al mamei ei. Îngenunche și îl scoase cu grija, uitându-se cum un strop de sânge închis la culoare apare în locul

lui. Mama ei nu reacționa. În schimb, se ridică și merse târșâit până la ușă, cu umerii lăsați, călcând peste fragmente de sticlă, fără să-i pese.

– Mamă?

Ușa dormitorului se închise, lăsând-o în întuneric. Tanya se trânti pe pat, prea zdruncinată pentru a plângă. Expresia de pe fața mamei spusese totul. De câte ori fusese avertizată, de câte ori îi spusese despre acea aşa-zisă ultimă picătură? Pentru că acum, în timp ce asculta plânsetul înăbușit din camera din capătul celălalt al palierului, știa că noaptea aceasta chiar fusese ultima picătură pentru mama ei.